

I.

Puntíkatá Amélie

„Amélie už mě hrozně unavuje,“ řekl medvídek. „Hrozně, hrozně moc.“

„Mě taky,“ přikývla natahovací myška. „Pořád za mnou běhá a říká, co mám dělat a co nemám dělat, a...“

„Ano, mě taky pořád honí,“ řekl klaun. „Nejdřív mi chtěla naleštit klíček, pak mi chtěla přišít na čepici černou bambuli a potom chtěla vidět, jestli nepotřebuju opravit boty.“

„Pořád se do něčeho plete,“ řekl chmurně opičák. „Ani na chvíli si nedá pokoj. Za mnou včera celý den běhala s jehlou a nití a tvrdila, že mám odpárané ucho. Vůbec jsem se jí nemohl ZBAVIT!“

„Tamhle jde, schovejte se!“ vypískla natahovací myška, a než k nim Amélie dorazila, všichni už pelášili do kouta. Amélie se zamračila.

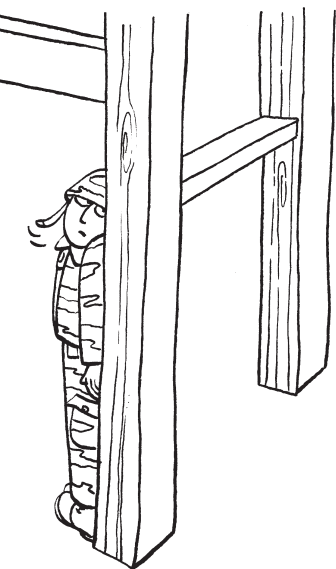
„Vraťte se,“ zavolala na ně, ale oni se ani nehnu. A tak si za nimi Amélie došla a jednomu po druhém pořádně vyčinila.

„Potřebuješ učesat fousky,“ řekla natahovací myšce.

„Já ti je učešu.“

„Nech mě na pokoji!“ vykvikla natahovací myška.

„Mně se moje fousky líbí takové, jaké jsou.“

„Musíme s tou Amélií něco udělat,“ řekl klaun vážným hlasem. „Copak ji nikdo nedokáže přinutit, aby se posadila a byla zticha?“

Pojďme se zeptat medvídka, třeba ho něco napadne.“

A tak se vypravili za medvídkem. Měl zrovna před sebou na stojanu papír a kreslil na něj barevnými křídami.

„Nakresli Amélii,“

navrhla natahovací myška a zahihňala se.

A tak medvídek

namaloval velkou zlobivou

panenku, a nakreslil ji opravdu

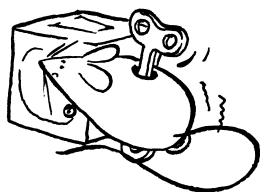
velmi dobře. Když skončil, Tom vzal

červenou křidu a nakreslil na

Améliin obličej červené puntíky.

„Tak, to jí patří, pořád mi nadávala, a teď to má!“ řekl. „Teď má legrační obličej – celý puntíkatý!“

„Vypadá, jako kdyby měla

neštovice,“ smál se opičák. „Červené puntíky, však to znáte!“

„Ááách!“ vypískla zničehonic natahovací myška. „Hihihih! Mám výborný nápad!“

„Jaký?“ divil se Tom. „Ty přece většinou žádné nápady nemíváš.“

„Poslouchejte!“ řekla myška rozrušeně. „Co kdybychom počkali,

až Amélie bude spát, a medvídek by jí pak na obličej a na nohy a na ruce nakreslil červené puntíky? Bude si myslet, že má neštovice, a nebude se k nám smět přiblížit, abychom je od ní taky nechytili!“

„Pssst! Nekřič tolik, nebo tě uslyší,“ tišil ji medvídek. „To je vážně docela dobrý nápad, myško.“

Všichni se rozesmáli a medvídek jim potom uložil, aby sledovali, kdy Amélie usne. Když už spala, vzal tiše červenou křídou a opatrně začal Amélii kreslit malé červené puntíky na obličej, na ruce i na nohy.

Natahovací myška se tak chichotala, že ji opičák musel zavřít do krabice s kostkami, dokud nebyly všechny puntíky nakreslené. Jémine, Amélie vypadala opravdu nezvykle!

Hračky si přály, aby se už probudila, a ona se nakonec opravdu probudila. Nejdřív si všimla červených puntíků na ruce. Znepokojeně je zkoumala. Pak

spatřila své
puntíkaté nohy
a dala se do křiku.

„Jsem puntíkatá!
Určitě jsem chytila
neštovice!

Nepřibližujte se ke
mně, hračky! Ach ne,
copak mám puntíky
i na obličejí?“

„Ano, spousta,“ řekl
klaun se škodolibým
úšklebkem. „Vypadáš
hrozně, Amélie. Teď musíš
hodně odpočívat a nesmíš
se moc namáhat. Když

budeš něco potřebovat, přineseme
ti to.“

„Jejky jejky, jak jsem jenom
mohla chytit neštovice?“ povzdychla
si Amélie. „Přines mi z domečku pro
panenky malé zrcátko, natahovací
myško. Chci vidět svůj obličej.“

Myška přinesla zrcátko a Amélie
smutně pohlédla na svůj obličej

posetý červenými puntíky. „To je zlé,“ řekla nakonec. „Musím si dávat pozor, abych se příliš nenamáhala. Přitom se ani necítím tak zle.“

„Zůstaň v posteli, Amélie. Když mají lidé neštovice, vždycky leží v posteli.“

Amélie vylezla do dětské postýlky a přikryla se. „Ale mně přece vůbec není špatně,“ opakovala pořád.

„Možná máš jenom jednu neštovici, ne všechny,“ zahihňala se natahovací myška.

„Nepovídej nesmysly, nebo tě hned chytím, neštovice neneštovice,“ pohrozila jí Amélie okamžitě.

Hračky si potom opravdu skvěle užívaly. Amélie totiž ležela v postýlce a nechala si od nich každou chvíli přinést to či ono, ale už je nehonila jako předtím.

Nikomu nevadilo jí něco podat, hlavně že byla zticha a nepletla se do jejich záležitostí. Přesně po takovém klidu všichni toužili.

Amélie si ale brzy začala stěžovat.
„Už mě to nebaví. Dneska vstanu
a umyju se. Jsem už celá špinavá.
Medvídku, natoč mi do umyvadla
teplou vodu.“

Medvídek natočil vodu. Nejdřív
otočil kohoutkem se studenou
vodou, a pak tím s horkou. Opičák
k němu okamžitě přiběhl.

„Vždyť si smyje puntíky!“ pošeptal
medvídkovi. „Pak už nebude mít
neštovice!“

Jenže už bylo pozdě
Amélii zastavit. Už si
mydlila obličej,
ruce i nohy,
a pak si vzala
ručník, aby se
utřela.

Když se
předklonila
a osušila si
nohy, vykřikla:

„Júúú! Puntíky jsou pryč!
A podívejte, na rukou už nejsou,

a řekla bych, že ani na obličejích.

Už jsem zase zdravá. Hurá!“

A pak si všimla červených skvrn na čistém ručníku, kterým se utírala. Zkoumavě si ho prohlížela. Pak se podívala na hračky, které se nevinně uculovaly.

„Co má být tohle?“ zeptala se Amélie a ukázala na červené skvrny.

„Neštovice!“ odpověděla rychle natahovací myška.

„Mně to spíš připadá jako červená křída!“ řekla Amélie. „Vůbec žádné neštovice. Kdo to provedl? Jen počkejte, až vylezu z umyvadla a povím vám, co si o vás myslím!“

Na to ale nikdo nečekal. Všichni upalovali do skříňky a zavřeli za sebou dvířka. Teď se tam hračky krčí potmě a čekají, jak dlouho bude trvat, než se Amélii podaří dveře otevřít!

Že ji ale napálili! Prý neštovice!